

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla dr. Kovács Mária ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Pintér Zsuzsanna ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2010. november 17. napján kelt, 24.P.20.710/2008/64. számú ítélete ellen a felperes által 65. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán tárgyaláson kívül meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 24.800,- (huszonnégyezer-nyolcszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2002. május 1. napjától 2006. szeptember hónapjáig élettársi kapcsolatban éltek.

Az élettársi kapcsolat fennállása alatt 975.500,- forint értékű ingóvagyonra tettek szert, amelyből 553.000,- forint értékű ingóság került a felperes birtokába. Az élettársi kapcsolat fennállása alatt peres felek közösen felújították az alperes tulajdonában álló N, D u. 00. szám alatti ingatlant, amelyhez a felperes a különvagyonából is hozzájárult. Az értékemelkedést is figyelembe véve a különvagyonai beruházásból 245.189,- forint a felperest illető vagyonszaporulat, míg 2.546.711,- forint a közös beruházás eredményeként létrejött forgalmi értéknövekedés. Felek közreműködésének aránya azonos volt, így a felperest a

közös vagyon megosztása és a különvagyoni beruházás megtérítése címén - az ingatlan tekintetében - összesen 1.518.545,- forint illeti meg.

Az alperes az életközösség megszakításakor, 2006. szeptember 5-én 1.700.000,- forintot a felperes részére az ingatlanban történt beruházásban való közreműködése, illetve a közösen létrehozott értéknövekedés megtérítése címén megfizetett. A felperest összesen 2.006.295,- forint illetné a közös vagyonból, ezzel szemben 2.253.000,- forint értékű vagyonhoz jutott.

A felperes keresetében 455.890,- forint értékű ingóvagyon kiadására, valamint a N, D. u. 00. szám alatti ingatlanon végzett értéknövelő beruházás ellenértékeként 6.300.000,- forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az életközösség megszakításakor, 2006. szeptemberében teljes körűen elszámoltak egymással, amelynek keretében megállapításra került, hogy a felperes részére az ingatlanban elvégzett felújítási munkák miatt 2.350.000,- forint tartozása áll fenn. Ebből az összegből 650.000,- forintot - gépkocsi vásárláshoz - a felperes részére már korábban megfizetett, így a fennálló tartozás 1.700.000,- forint volt, amelyet ezen a napon a felperes kézhez vett. Ugyanezen a napon az ingóvagyon is megosztották egymás között, azzal azonban, hogy hozzájárult ahhoz, hogy az ingatlanból a felperes azt követően költözzön el, amikor az általa megvásárolt ingatlan beköltözhető állapotba kerül. Elköltözése után a felperes az ingóságait elszállította.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felek között az élettársi kapcsolat 2006. szeptemberében megszakadt. A széleskörű bizonyítási eljárás eredményeként azt is megállapította, hogy a felperes részére a közös vagyonból összesen 2.006.295,- forint járna, amellyel szemben 2.253.000,- forintot - 1.700.000,- forint készpénzt és 553.000,- forint értékű ingóvagyon - átvett, ezért a további igénye alaptalan.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása, és az alperes 792.475,- forint megfizetésére kötelezése érdekében a felperes fellebbezett. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az ingatlan beruházása körében három tételt tévesen számolt el, ezért az általa követelt összeggel az alperes még tartozik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Állította, hogy a felperes az őt megillető vagyoni értéknél, az elsőfokú bíróság által megállapított összegnél lényegesen többet vett készhez - számítása szerint 2.903.000,- forint értéket -, ezért a felperesnek semmiféle további igénye nem lehet.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás adatai alapján kiegészíti azzal, hogy peres felek között

az életközösség megszakításának időpontjában, 2006. szeptemberében az élettársi kapcsolat alatt szerzett közös vagyon megosztására nézve a megállapodás létrejött, az élettársi kapcsolatra vonatkozó vagyoni igényeiket egymás között mindenre kiterjedően elszámolták, és az a per megindítását megelőzően teljessébe is ment.

Az így kiegészített tényálláshoz képest is helyes az elsőfokú bíróság keresetet elutasító érdemi döntése, annak jogi indokaival a másodfokú bíróság azonban csak részben ért egyet, ezért azokat az alábbiak szerint módosítja.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy peres felek az életközösséget 2006. szeptember elején megszakították. A felperes ezzel szemben tett perbeli állítása rosszhiszemű eljárásnak minősül, hiszen keresetlevelének második oldalán maga adta elő, hogy „2006. őszén megállapodtunk abban, hogy az élettársi kapcsolatot - figyelemmel a közöttünk egyre inkább fokozódó feszültségre - megszüntetjük egymás között, és a vagyoni kérdésekben megállapodást kötünk, és egymással elszámolunk.” Ezen megállapodás keretében jött létre a keresetlevél 3. számú mellékleteként becsatolt átvételi elismervény. Az átvételi elismervény szövegéből egyértelműen következik, hogy peres felek a N, D u. 00. szám alatti ingatlannal kapcsolatban elvégzett felújítási munkákból eredő felperesi igényt véglegesen elszámolták, és a felperes követelését az alperes e körben teljes egészében kielégítette. Az átvételi elismervény szövegét - a Ptk. 199.§-a alapján irányadó - Ptk. 207.§-ának (1) bekezdésének megfelelően a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értelmezve, csak arra a következtetésre lehet jutni, hogy a felperes - ingatlanra fordított anyagi és személyes - közreműködésére tekintettel az alperest összesen 2.350.000,- forint megfizetése terheli, amelyből leszámították az alperes által az Opel gépkocsi vásárlásához adott 650.000,- forintot, és így 1.700.000,- forint tartozást mutatott az elszámolás, amely tartozást ezen a napon az alperes a felperes részére megfizetett. A peres felek között ezzel az ingatlannal kapcsolatos felperesi igény teljes egészében és véglegesen elszámolásra és kifizetésre került. A felperes a perben nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy az átvett összeg csupán előleg volt, s végleges megállapodást nem kötöttek.

A közös vagyon megosztására létrejött szerződés jogkövetkezménye pedig az, hogy attól egyoldalúan egyik fél sem térhet el. A megkötött szerződés alapján a felperesnek - abban az esetben, ha az abban megállapított összeget az alperes nem fizette volna ki - arra lehetne igénye, hogy a Ptk. 277.§-ának (1) bekezdése alapján a szerződés tartalmának megfelelő pénzfizetési kötelezettség teljesítésére kötelezze a bíróság az alperest.

Amennyiben a felek között a megállapodás létrejön, - a szerződés érvénytelenségére való hivatkozás nélkül - kizárólag - a fentieknek megfelelően - a szerződés teljesítése iránt lehet pert indítani, így a perben a vagyoni igények ismételt teljes körű számbavételére, a felek közötti új elszámolásra már nem kerülhet sor. Mindebből pedig az is következik, hogy a felperes - teljes körű elszámolásra alapított - keresete a létrejött szerződésre tekintettel volt alaptalan,

ezért a fellebbezés - az építkezés egyes tételeinek téves elszámolására hivatkozással - sem lehet alapos.

A kifejtett indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében az indokolás részbeni megváltoztatásával - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetni. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítéltábla a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján a 4/A.§ szerint - általános forgalmi adóval - állapította meg.

A felperes illetékmentességére kiterjedő részleges költségmentessége folytán az alaptalan fellebbezésével felmerült le nem rótt illetéket a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a értelmében az állam viseli.

A másodfokú bíróság a felperes ítélet ellen előterjesztett fellebbezését a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, figyelemmel arra is, hogy tárgyalás tartását a felek egyike sem kérte.

P é c s, 2011. május 17.

Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró